

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De parabola ziz aniorum, Sermo XCVI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

fecit seruis, quod vos domino nō fecistis: fecit pedibus, quod capiti vos negastis: impedit minimis, quod vos vestro denegastis auctori. Tunc dicet ad Ecclesiam, Dimittuntur tibi peccata multa, quia dilexisti multum. Quia tunc erit remissio peccatorum, quando tolletur materia tota peccandi, quando corruptio induet incorruptionem, quando mortalitas immortalitatem consequetur: quando peccati caro, caro totius efficietur sanctitatis: quando terrena seruitus cœlesti dominatione mutabitur, quando militia humana diuinum promouebitur ad regnum. Orate fratres, vt & nos in parte ecclesiæ constituti ad ea quæ numerauimus, peruenire mereamur: auctore ipso Christo, cui est honor & gloria vna cum Spiritu sancto in secula sæculorum, Amen.

De parabola 212. minorum, Sermo XCVI.

SI dicta vel facta Christi passim carnalibus sensibus subiicerentur, torpesceret animus meus, vacaret, dormiret ingenium, cor tabesceret extingueretur quicquid humani vigoris est & caloris. *Propo- Mat. 13.*
sui, inquit, illis parabolam. Sicut in lapide friget ignis, latet ignis in ferro: ipse tamen ignis ferri ac lapidis collisione flammatur, sic obscurum verbum verbi ac sensus collatione resplendet. Certè si mystica non essent inter infidelem, fidelemque, inter impium atque piū, discretio non maneret: & esset æuotus, sicut contumax; iners, sicut qui laborat, peruigil, vt ille qui dormit: nunc vero cum petit anima, mens pulsat, querit sensus, sperat pietas, fides exigit, meretur intentio apparet & sudantis fructus, & pœna desideris, & iustitia largitoris simul, quia plus accepta sapiunt, quam possessa: inuenta magis, quam subiecta delectant. Hinc est quod doctrinā suam Christus

Y
parabolis

parabolis velat, tegit figuris, sacramentis operit, reddit obscuram mysteriis. *Proposuit, inquit, illis parabolā. Illis, hoc est, non suis, sed extraneis, inimicis utique, non amicis: spectantibus ad calumniam, non audientibus ad salutem. Ideo in parabolis, inquit, loquor eis, quia videntes, non vident: & audientes, non audiunt, neque intelligunt. Quare? Quia qui calūniatur præterita, videre præsentia nō meretur: neque dignus est agnoscere gratiam, qui legem ne cognosceretur, abscondit. Væ vobis, inquit, legisperitis, quia tulistis clavem scientiæ: ipsi non introistis, & eos qui introibant, prohibuistis. Proposuit, inquit, illis parabolam, dicens: Simile est regnum cælorum homini. Et quid offendit Christus, si in similitudinem hominum factus est, ut pereunti humano generi subveniret? Scandalizat dominus, si, ut manumittat seruos, inueniatur in habitu seruitutis? quando quicquid est maiestatis futuræ, quicquid aduentus & regni, ecce homini comparatur. Simile est, inquit, regnum cælorum homini qui seminavit bonum semen in agro suo: cum autem dormirent homines, venit inimicus eius, & superseminavit zizania in medio tritici, & abiit. Audistis quemadmodum sator mundi rerum principia bona seuit, nec ullum malum ab originis processit auctore: ab inimico superseminatam est malum, malum non est à rerū parente procreatum. Et vidit Deus, inquit, omnia quæcumque fecit, & ecce bonū valde. Bona, & valde bona: nam quem Deus faciens vocavit mundū, inficiens reddidit inimicus immundum: & hominem quem Deus in paradiso deliciarum collocavit ad vitam, inimicus in hac laboris vita detraxit ad mortem: & affectum quem carni Deus inseruit per naturam, inimicus in parricidium per invidiam commutavit.*

Gen. 4. Cain probat hoc qui primus germano sanguine terram

Zus. 11.

Gen. 1.

Gen. 4.

terram tinxit : & in exitiū fraternū mortis dignus ex-
 ritit dedicator. Sic ex discordia nata mors semper
 humanam scindit, & separat charitatem. Et quia
 longum est ire per singula, vel paucis aperire compellimur,
 inimicus qualiter bonis mala, virtutibus vitia,
 vitalibus mortalia, nostram semper superseuerit ad
 ruinam. Nonne ex vno homine Deus omnem reple-
 uit terram, & semine ex vno pius fator totum ge-
 nus hominum tantam multiplicauit ad messem? Sed
 inimicus mox homines in vnum redegit omnes : &
 superseminando mala quod bene satum fuerat, dele-
 uit diluuius, non rigauit. Sic legem diuinis & vera-
 cibus satam præceptis, humanis & mendacibus fu-
 cavit inuentis : vt de sacerdote fieret persecutor, de
 doctore deprauator existeret, de defensore legis red-
 deretur inimicus. Sic creaturas ad agnitionem con-
 ditas creatoris, vt nesciretur Deus, deos esse men-
 titus est. Hinc sapientes sæculi fecit stultos, specu-
 latores mūdi docuit nihil videre, professores scientiæ
 fecit scientiam non habere, æquos rerum om-
 nium dimisit ignaros. Sic Euangelicam segetem sa-
 tam cœlesti semine hæretica zizania superfeminan-
 do confudit inimicus : vt in pupulos fidei gehennæ
 fasciculos faceret, ne triticum fieret cœlestium hor-
 reorum. Et quid plura? Posteaquam est ipse in
 dæmonem conuersus ex Angelo, ne qua creatu-
 ra in suo statu consisteret, arte, dolis, machinis,
 fraude contendit. Sed iam præsentis parabolæ ver-
 ba pandamus *Simile est regnum cœlorum homini. Cuius-
 que* Christo. *Qui seminauit bonum semen. Quia in*
ipso rerum semine nescit malum, conditio creato-
ris. In agro suo. Hoc est, in mundo : dicente ipso do-
 mino, *Ager hic mundus est. Cum autem dormierunt*
homines. Id est, sancti Patres, Patriarchæ, Prophetæ,

Apostoli, Martyres, in sopore mortis temporaliter dormientes, quia sanctorum mors somnus est: peccatorum vero mors est, quia in inferno pœnæ viuunt, vitæ pereunt peccatores. *Veniens inimicus eius.* Id est, diabolus. *Superseminauit zizania.* Superseminauit, non seminauit: Præcedunt creatoris bona, mala diaboli post sequuntur: vt malum quod est ex diabolo, fit accidens, non natura. *Superseminauit zizania in medio tritici.* Quia diabolus hæreses inter fideles: inter sanctos, peccatum: inter pacificos, lites: inter simplices, dolos: inter innocentes, nequitiam gratis serere consuevit: nō vt acquirat zizania, sed vt triticum perdat: nec vt reos capiat, sed vt adimat innocentes. Hostis plus ducem, quam militem petit: nec obsidet mortuos, sed impugnat viuentes, sic diabolus non peccatores quærit capere, quos possidet subiugatos, sed vt iustos capiat, sic laborat. *Superseminauit zizania in medio tritici, & abiit.* Quia diabolus impellit quidem viribus ad ruinam, sed posteaquam prostrauerit, delinquit: diabolus non quærit hominem, sed hominis interitum quærit. Fratres, ille malis nostris gaudet, turgēt ruinis nostris, nostris vulneribus conualefcit, nostrum sanguinem sitit, nostra saturatur ex carne, nostris viuunt ex mortibus. Diabolus hominem non vult habere, sed perdere. Quare? Quia ad cœlum vnde ille cecidit, non vult, non fert, non patitur hominem peruenire. Et quia nos sermo trahit longius hodie, reliqua differamus, vt & communem reuelemus laborem, & quæ dicenda sunt, plenius exequamur. Deus autem noster & mihi dicendi gratiam, & vobis audiendi desiderium donare dignetur.

De eadem, Sermo XC VII.

Quia festiuus antehac sermo vt communem tempera